

Medlem af Inatsisartut Aleqa Hammond
Siumut

Svar på § 37 spørgsmål.

Du har i medfør af § 37 i Inatsisartuts forretningsorden stillet en række spørgsmål til Naalakkersuisut. I din begrundelse for dine § 37 spørgsmål henviser du til, at Grønland er forpligtet til at minimere CO₂-udslip. Ligeledes henviser du til, at såfremt CO₂-udslippet skal holdes på minimalt niveau, forpligter det Grønland til at have en klar miljøpolitik.

Spørgsmål 1.

Hvad er Naalakkersuisuts politik vedr. CO₂-udslip mht. råstofsektoren og selskaberne, der vil udvinde råstoffer i Grønland?

Besvarelse:

Indledningsvist kan nævnes, at Naalakkersuisuts klimapolitik er opdelt i delmål for henholdsvis det civile samfund, for udbygning af vedvarende energi, for nye energikrævende virksomheder samt for råstofsektoren.

For det civile samfund har Naalakkersuisut som målsætning, at Grønland skal reducere sin udledning af drivhusgasser (primært CO₂) med 5 % frem mod 2020 i forhold til det, som blev udledt i 2007.

Reduktionen skal blandt andet opnås ved den igangværende forbedring af boligmassen og energisparekampagner, der opfordrer til klimavenlig adfærd hos befolkningen. Her kan blandt andet nævnes informationskampagnen, Inatsisartut vedtog ved efterårssamlingen 2011 som et konkret tiltag.

Reduktionsmålsætningen frem mod 2020 omfatter det civile samfund, med de aktiviteter som er kendte i dag. Drivhusgasudledning fra nuværende og fremtidig råstofaktiviteter og anden emissionsbidragende virksomhed, herunder energiintensiv industri, er ikke inkluderet i målsætningen.

Naalakkersuisut har desuden som målsætning, at Grønland skal investere målrettet i udvikling og etablering af vedvarende energi i perioden 2013-2020. Naalakkersuisut arbejder for at Grønlands vandkraftpotentiale forsat udbygges, hvorfor der via finansloven investeres 9,5 mio. kr. i vandkraftforundersøgelser i perioden 2012-2015.

Grønland har i de senere år oplevet en markant stigning i mineral- og kulbrinteaktiviteter samt interesse for aluminiumsaktiviteter baseret på vandkraft. Denne udvikling indenfor råstofsektoren indebærer dels, at en række nye miner og værker planlægges åbnet i de

26. januar 2012
Sagsnr. 2012-060499
Dok. Nr. 805932

Postboks 930
3900 Nuuk
Tlf. (+299) 34 68 00
Fax (+299) 32 43 02
E-mail: bmp@nanoq.gl
www.nanoq.gl

kommende år, og dels at olieindustrien intensiverer olieeftersøgningen i havet ud for Grønland.

Udbygningen af råstofområdet giver muligheder for økonomisk udvikling. Samtidig vil udbygningen medføre en markant stigning i Grønlands udledning af CO₂. Stigningen er ikke udtryk for en manglende ambition om at reducere CO₂-udslip, men kan primært henføres til udviklingen af råstofudvinding, der vil skabe en bedre grønlandsk økonomi,

Naalakkersuisut har som målsætning, at der skal være balance mellem klimapolitik og muligheder for økonomisk udvikling. Derfor er det Naalakkersuisuts vurdering, at Grønland i perioden indtil 2020 ikke kan påtage sig reduktionsforpligtelser for ny industri og råstofsektoren.

Det er Naalakkersuisuts politik, at udviklingen af råstofaktiviteter skal ske i overensstemmelse med internationale standarder og principper for bæredygtig udvikling, herunder Best Available Techniques (BAT) og Best Environmental Practices (BEP).

Særlig energikrævende virksomhed, dvs. særlig emissionsbidragende virksomheder, skal ligeledes udvikles i overensstemmelse med internationale standarder og principper for bæredygtig udvikling, herunder BAT og BEP. Heller ikke her vurderer Naalakkersuisut, at Grønland i perioden indtil 2020 kan påtage sig reduktionsforpligtelser i forhold til udledning af drivhusgasser.

Spørgsmål 2.

Vil Naalakkersuisut som krav have, at selskaberne der vil udvinde råstoffer i Grønland som udgangspunkt skal bruge vandkraftsbaseret energi til deres aktiviteter?

Besvarelse:

Selskaber, der vil udvinde råstoffer i Grønland, er forpligtet til at undersøge mulighederne for at anvende alternative energiformer til afløsning for særlig emissionsbidragende energiforsyning som f.eks. dieseldrevne generatorer.

Kapitel 13 i inatsisartutlov nr. 7 af 7. december 2009 om mineralske råstoffer og aktiviteter af betydning herfor (råstofloven) omhandler bl.a. klimabeskyttelse. Af § 56 fremgår, at Naalakkersuisut lægger vægt på hensynet til at undgå forringelser eller anden negativ påvirkning af klimatiske forhold, når der skal træffes afgørelse om meddelelse af tilladelse til eller godkendelse af en aktivitet eller etablering og drift af et anlæg.

Videre hedder det i § 57 i råstofloven:

Hvis en aktivitet eller et anlæg, som er omfattet af denne inatsisartutlov, må antages at kunne få væsentlig negativ indvirkning på klimatiske forhold, kan en tilladelse eller godkendelse kun meddeles på baggrund af en vurdering af aktivitetens eller anlæggets virkninger på klimatiske forhold og efter, at offentligheden og berørte myndigheder og organisationer har haft lejlighed til at udtale sig derom. Vurderingen sker efter reglerne for vurdering af virkninger på miljøet, jf. kapitel 15.

På <http://www.bmp.gl/fokusbokse-og-publikationsbokse/fokusboks1> kan du desuden finde guidelines til mineralselskaberne, hvor du kan læse mere om VVM-processen.

Som eksempel på ovenstående kan fremdrages de studier, der var en del af ansøgningen om udnyttelsestilladelse i 2008 til molybdænforekomsten, Malmbjerg ved Ittoqqortoormiit. Efter at have undersøgt følgende alternative energiforsyningsmuligheder, blev det alligevel besluttet at give rettighedshaver, Malmbjerg Molybdenum A/S tilladelse til brug af et dieselværk:

Som alternativ til dieselgeneratorer undersøgte selskabet først og fremmest mulighederne for anvendelse af vandkraft. Oprindeligt blev der udpeget fem steder, hvor vandkraftpotentialet skulle undersøges. Af disse fem var kun ét sted i stand til at levere den krævede kapacitet. Uheldigvis var dette sted også et af de steder, hvor de største usikkerheder ved projektet var - på grund af høje følgeomkostninger og en lavere tilstrømning til opbygning af kraftpotentiale end først antaget. De øvrige 4 steder var kun i stand til at levere cirka 1/3 af den krævede mængde strøm.

Resultatet af de forskellige beregninger blev, at anlægsomkostningerne ved vandkraftkoncepterne var ca. fem gange højere (eller DKK 1 milliard højere) end dieselalternativet. Dette forhold gjorde vandkraft urealistisk, og det konkluderedes derfor, at vandkraft ikke var egnet til brug i Malmbjergprojektet set ud fra både et praktisk og økonomisk synspunkt. Det skyldtes primært følgende:

- At der ikke fandtes én sø indenfor en rimelig afstand af Malmbjerg, som var i stand til at levere den nødvendige energi til projektet.
- At anlægsomkostningerne ved vandkraftprojekterne var ca. 5 gange højere (dvs. en merinvestering på 1 milliard kroner) end anlægsomkostningerne ved et dieselbaseret værk.
- At økonomien i placeringen af flere vandkraftanlæg ikke kunne retfærdiggøre den ønskede investering.
- Desuden er supplerende og standby dieselgeneratorer anbefalet til at sikre stabiliteten ved brug af vandkraft. Dette forhold ville blot forøge engangs- og driftsomkostningerne og mindske gevinsten ved reducere af drivhusgasserne.

Selskabet undersøgte desuden muligheden for anvendelse af solenergi. Men tilladelsesområdet placeret nord for Polarcirklen, gjorde dog denne mulighed begrænset. Ligeledes blev det undersøgt, om vindkraft kunne anvendes. Her viste tidligere forsøg i Grønland dog, at vindstyrken var enten for kraftig eller for svag til en effektiv udnyttelse.

Sidst men ikke mindst undersøgte selskabet mulighederne for at anlægge et søkabel til strøm fra Island til Grønlands østkyst. På daværende tidspunkt fandtes der dog ikke søkabler til transport af strøm på over 100 km, idet så lange strækninger ville medføre et stort spændingstab. Et eventuelt søkabel fra Island til Malmbjerget skulle have en længde på ca. 400 km. Søkalet skulle derfor overdimensioneres i en sådan grad, at det ikke var økonomisk rentabelt.

Spørgsmål 3.

Hvis ikke der stilles krav om, at det skal være vandkraftbaseret energiforsyning der skal bruges, vil selskaberne så betale CO₂-afgift?

Besvarelse:

Kyoto-protokollen betyder, at de lande, som har ratificeret protokollen, skal påtage sig marginale reduktionsforpligtelser i forhold til det udledningsniveau, som de enkelte lande havde i 1990. Det betyder videre, at de lande, der som følge af stor industriproduktion,

minedrift og olieudvinding udledte store mængder af CO₂ i basisåret 1990, kan fortsætte med at gøre dette uden at skulle købe kvoter/kreditter for den største del af deres udledning. Lande såsom Grønland, Færøerne og en række G-77 lande med flere, der ikke havde væsentlig industri og råstofproduktion i 1990, vil derfor blive stillet i en ulige konkurrencesituation i forhold til de industrialiserede lande, såfremt de skal betale kvoter/kreditter for deres nye industrier opstartet efter 1990.

Udbygningen af råstofområdet i Grønland medfører en større CO₂-udledning, der overstiger den nuværende CO₂-udledning i betydeligt omfang.

Denne stigning er ikke udtryk for en manglende aktiv indstilling til at reducere CO₂-udslip, men kan primært henføres til udviklingen af råstofudvinding, der vil bringe Grønland på et udviklingsniveau, der kan sammenlignes med det nuværende for mange lande i EU.

Eksempelvis har de nuværende producenter af olie i Nordsøen opnået betydelige kvoter, der muliggør, at disse reelt kan foretage produktion uden økonomisk belastning fra CO₂-kvoter for en væsentlig del af produktionen. Med Grønlands nuværende udledningsniveau på ca. 717.000 tons skulle Grønland købe kreditter til hele den nye industri og råstofproduktion, såfremt Grønland påtog sig reduktionsforpligtelser for råstofindustrien, mens andre aktører i f.eks. Nordsøen ingen køb skulle foretage. Dette ville udgøre en barriere for igangsætning af Grønlandsk produktion og vil føre til ulighed.

Desuden er der udviklingslande, der ikke har forpligtelser til at reducere deres udledning af CO₂, men som også driver miner og olieproduktion. De grønlandske miner under udvikling skal konkurrere med disse. Det stiller Grønland i en urimelig konkurrencesituation, hvis miner eller olieproducenter i Grønland skal købe CO₂-kreditter. Det skal i den forbindelse huskes, at Grønland i modsætning til en række udviklingslande stiller meget omfattende miljøkrav til minedrift og olieaktiviteter.

Som nævnt har Naalakkersuisut som målsætning, at der skal være balance mellem klimapolitik og muligheder for økonomisk udvikling. Derfor er det Naalakkersuisuts vurdering, at Grønland i perioden indtil 2020 ikke kan påtage sig reduktionsforpligtelser for ny industri og råstofsektoren.

Med venlig hilsen

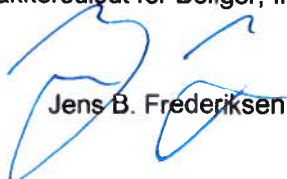
Medlem af Naalakkersuisut for Erhverv og Råstoffer

Ove Karl Berthelsen

og

Medlem af Naalakkersuisut for Boliger, Infrastruktur og Trafik

Jens B. Frederiksen